

gaæ ud paa anden Straf end Bøder, at behandle paa samme Maade, som Placaten af 23de Marts 1813 bestemmer angaaende Rettigheden til at bygge og holde Fisserbaade.

§ 34.
Hvor Omstændighederne tillade det, paaftjendes de, strax efterat Udskifningen er endt, af den Sysselemænd, i hvis District Grindfangsten er indtruffen, men i modsat Fald af den Sysselemænd, i hvis Syssele den eller de Skyldige ere bosatte. Ere flere fra forskjellige Syssele implicerede i een og samme Sag, bør den stedse behandles af den førstnævnte Sysselemænd, for hvem de Skyldige ere pligtige at møde efter Tilfælde, hvis Sagen ikke strax paa Stedet kan afgjøres.

§ 35.
Alle Bøder efter denne Lov tilfalde Færø Amtets Fattigkasse og affones, i Mangel af Betaling, efter de gjældende Bestemmelser.

§ 36.
Eksemplarer af denne Lov, der træder ikkedefor det under 1ste November 1832 udkomne Reglement for Grindfangsten paa Færøerne, som herved aldeles ophæves, blive at omdele blandt Beboerne samt at henlægge til almindeligt Ofsersyn hos enhver Kirkeværge.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Efterat medfølgende gennem Justitsministeriet udarbejdede Lovudkast om Grindfangsten paa Færøerne ifølge allerhøieste Resolution af 27de Mai d. A. har været det i sidste afgivte Sommer forsamlede Lagthing paa Færøerne forelagt, er der fra bemeldte Thing indkommen Betænkning, ifølge hvilken Samme i alt Væsentligt har tilrådet Udcastet og blot tilrådet nogle enkelte mindre betydende Endringer, hvilke her nærmere skulle berøres.

Det var i Lovudkastets § 8, første Stykke, efter Amtmandens oprindelige Forslag bestemt, at enhver til Grindedistrictet hørende Grindebaad burde, naar Grindebud gjordes, uophødelig fare ud for at deeltage i Drivningen, hvorhos der for Forsømmelse heraf var foreskrevet en Mulct af 32 f. til 2 Rd. R. M. efter Forseelsens Betsaffenhed. Lagthinget har vedtaget, at denne Bestemmelse skulde udgaae, da samme formeentlig maa ansees ikke blot for unødvendig, men ogsaa for skadelig og byrdesuld. Det er i førstnævnte Henseende anført, at Erfaringen har vist, at der altid, naar Grindebud gjordes, har indfundet sig Baade i tilstrækkeligt Antal for at deeltage i Drivningen samt at Færingernes Natur meget maatte forandre sig, naar det skulde blive nødvendigt ved en Evangsbestemmelse at formaae dem til et tilstrækkeligt Antal at fare i Grind, da dette altid har været og endnu er, navnlig for det unge Mandskab, en af de største Fornøielse; og i sidstnævnte Henseende, at, saafremt enhver er til et Grindedistrict hørende Baad altid skulde tage afsted, naar Grindebud gjøres, vilde derved hele store Strækninger af Landet, maasse i flere Dage, blive blottede for det arbejdsdygtige Mandskab, som alt er fordeelt til Grindebaadene, hvilket ofte kunde blive til stor Skade ikke blot for Beboernes øvrige Værdi f. Ex. naar Grindebud kom i en travl og vanskelig Høstid, men ogsaa for selv Grindfangsten, deels naar en Grindestok paa samme Tid viste sig paa den Deel af Landet, hvorfra allerede Grindmandskabet var bortreist, deels derved at den vedkommende Hvalvaag uden Nødvendighed let kunde blive altfor overfyldt med Mandskab, hvorved der ogsaa vilde paasøres Beboerne af Hvalvaagen en altfor stor Byrde med Hensyn til Indquartering og Kosthold.

Lagthinget har dernæst foreslaaet, at der i Udcastets § 8, andet Stykke, efter Ordene „2de gode Klæpjern“ burde tilføies „eller Søknatrog“, da disse efter den almindelige Mening ere hensigtsmæssigere og i den senere Tid hyppigere bruges istedetfor Klæpjern. I Udcastets § 20, f., var det efter Lagthingets eget tidligere Forslag bestemt, at de